
Rozloučení s profesorem Vladimírem Sadkem

Rozloučení s profesorem Vladimírem Sadkem

Nekrolog přednesený dne 10. června 2008.

Autor: Doc. PhDr. Bedřich Nosek, CSc.

Rozloučení s profesorem Vladimírem Sadkem.

Vážení pozůstalí, vážení smuteční hosté, vážená akademická obci kolegyně, kolegové!

Shromáždili jsme se zde, v budově původní synagogy karlínské, dnes sboru Církve československé husitské, abychom se naposled rozloučili se zesnulým profesorem University Karlovy, Vladimírem Sadkem. Před více než čtyřiceti léty se poprvé setkaly naše životní osudy a od té doby až do jeho náhlého, pro mě tak nečekaného odchodu, byly naše životní dráhy úzce spjaty. Měl jsem to štěstí být jedním z jeho žáků, později spolupracovníků, a nakonec jeho kolegou a přítelem. Odchod profesora Sadka je pro mě, a nejen pro mě, velkou a nenahraditelnou osobní i profesní ztrátou.

Profesor Vladimír Sadek se narodil 22. září v Praze. V letech 1951-56 vystudoval obor hebraistika a arabistika na FF UK. Po skončení svého studia nastoupil jako odborný pracovník do tehdy jediného pracoviště, kde mohl uplatnit svou specializaci, jímž bylo Státní židovské muzeum v Praze. Židovské muzeum se Sadkovi stalo na dlouhou dobu místem jeho vědeckého působení. Ačkoliv z politických důvodů nemohl formálně stanout v jeho čele, byl vždy respektovanou osobností a jeho skutečným ředitelem. Ve složitých dobách 50tých let a znovu v období normalizace dovedl svým citlivým diplomatickým přístupem úspěšně ochraňovat židovský duchovní odkaz i umělecké památky českých Židů zavražděných v období holocaustu.

Až do roku 1989 nebylo možno v judaistice a hebraistice pomýšlet na akademickou kariéru. Přes nepříznivé poměry se Sadkovi podařilo získat postupně doktorát, kandidaturu věd a nakonec, v roce 1968, kdy došlo na krátkou dobu k politickému uvolnění, byl habilitován docentem hebraistiky na FF UK na základě habilitační práce „Židovská renesanční filosofie v Čechách.“ V této době také poprvé navštívil Erec Jisrael.

Po dlouhou dobu komunistického režimu se stal pro Sadka téměř jedinou publikační platformou vědecký časopis Židovského muzea v Praze *Judaica Bohemiae*, v němž publikoval velkou část výsledků své vědecké a badatelské práce, která má skutečně až neuvěřitelný rozsah: od podrobných vědeckých katalogů hebrejských rukopisů, přes studie o židovském umění, až po odborná pojednání z dějin židovského myšlení. V této oblasti se Sadek stále více, podle možností specializoval na židovskou mystiku – kabalou a studium spisů Maharala, pražského rabi Löwa. Ve své vědecké práci pokračoval v tradicích svého učitele dr. Otto Munelese, který mu byl skutečným duchovním otcem. Sadek se tak stal prostředníkem, jehož zásluhou se uchovala alespoň část židovské předválečné vzdělanosti a mohla být předána dalším generacím Sadkových studentů, zcela v duchu židovské zásady „kibalti u-masarti“ – „učení jsem převzal a učení jsem předal.“

Profesor Sadek je bezesporu zakladatel moderních hebraistických a judaistických studií na Karlově universitě. Všem nám byl laskavým a chápavým učitelem, vštípil nám nejen základní znalosti, ale zprostředkoval nám i ducha a charakter židovské moudrosti a vštěpoval nám morální a etické hodnoty judaismu. Naučil nás i laskavému a tolerantnímu přístupu k bližním. Troufám si prohlásit, že bez obětavé a neúnavné činnosti profesora Sadka by česká hebraistika a judaistika dnes pravděpodobně neexistovala, alespoň ne na té úrovni, na jaké v současnosti je.

Po roce 1989 se před českou hebraistikou a judaistikou otevřely nové perspektivy. Oboru byla poskytnuta možnost dalšího rozvoje na UK, kam Sadek se svými dvěma nejbližšími žáky přešel. Roku 1996 byl po zásluze jmenován profesorem filosofie se zaměřením na judaistiku. Nyní se konečně mohl plně věnovat své odborné a pedagogické práci.

Výsledkem Sadkovy vědecké práce není pouze celá řada odborných studií, nyní již převážně věnovaných židovské mystice, ale i řada populárně vědeckých článků. Neuzavíral se ale pouze do soukromí své pracovny, nýbrž se často a ochotně děлил o své znalosti s odbornou i laickou veřejností; přednesl celou řadu vysoce erudovaných přednášek, doma i v zahraničí, ale neodmítal ani populární vystoupení, v nichž přístupnou formou vykládal složitou problematiku židovských esoterních učen. Jeho přednášky a universitě se těšily velké oblibě mezi studenty a jen těžko za ně nalezneme alespoň částečnou náhradu. Sadkův přístup byl vždy přísně akademický a ekumenický, židovství vždy chápal v kontextu křesťanství a islámu.

Profesor Sadek nás opustil zcela nečekaně, uprostřed plné intenzivní práce, zůstali jsme tu pouze my, jeho duchovní děti a jen těžko si budeme zvykat na to, že jeho místo mezi námi, zde v hmotném světě, zůstává prázdné.

Nakonec mi dovoďte ještě jednu osobní poznámku. Když jsem se poprvé po skonu profesora Sadka setkal s jeho manželkou, předala mi malý balíček se dvěma svazky mystické knihy Zohar, jejímž studiem se Sadek zejména v poslední době intenzivně zabýval. Jsem pevně přesvědčen o tom, že její studium neukončil. Jistě v něm pokračuje, pouze v jiné

dimensi, ve velké studovně nebeské ješivy, *metivta de-rakia*, o níž mi tak často vyprávěl. Jako cadikovi mu vstup do ní byl nepochybně bez průtahů povolen.

Necht' jest jeho duše svázána do svazku živých – tihje nafšo crura bi-cror ha-chajim.